

TEMA 13. Verujem v občestvo svetnikov in odpuščanje grehov

Cerkev je “*communio sanctorum*”: skupnost vseh, ki so prejeli prenavljajočo milost Duha, po kateri so božji otroci in bratje Jezusa Kristusa.

20. Dec. 2013

1. Občestvo svetnikov

Cerkev je *communio sanctorum*: občestvo svetnikov, to pomeni

skupnost vseh, ki so prejeli prenavljajočo milost Duha, po kateri so božji otroci, zedinjeni s Kristusom in se imenujejo sveti. Nekateri so še na poti na zemlji, drugi so umrli in se očiščujejo tudi s pomočjo naših molitev. Na koncu so še tisti, ki že uživajo gledanje Boga in posredujejo za nas. Občestvo svetih pomeni tudi, da so nam vsem kristjanom skupni sveti darovi, v katerih središču je evharistija, vsi ostali zakramenti, ki so usmerjeni vanjo, ter vsi drugi darovi in karizme (prim. *Katekizem*, 950).

Po občestvu svetnikov nam zasluge Kristusa in vseh svetnikov, ki so živeli pred nami, pomagajo pri poslanstvu, ki nam ga Gospod sam naroča izvrševati v Cerkvi. Svetniki, ki so v nebesih, niso brezбриžni do življenja popotujoče Cerkve: spodbujajo nas s svojim posredovanjem pred božjim prestolom in pričakujejo, da se

polnost občestva svetnikov uresniči z drugim Gospodovim prihodom, s sodbo in vstajenjem teles. Dejansko življenje Cerkve na poti in vsakega izmed njenih članov, zvestoba vsakega krščenega ima velik pomen za uresničenje poslanstva Cerkve, za očiščenje mnogih duš in za spreobrnjenje drugih.[1]

Občestvo svetnikov je organsko strukturirano na zemlji, ker sta ga Kristus in Duh naredila in ga delata za zakrament odrešenja, t.j. sredstvo in znamenje, po katerem Bog človeštvu ponuja odrešenje. Na svoji zemeljski poti je Cerkev tudi na zunaj strukturirana v občestvu delnih cerkva, ki so oblikovane po podobi vesoljne Cerkve, vsako izmed njih pa vodi lasten škof; v teh delnih cerkvah obstaja posebno občestvo med verniki, z njihovimi zavetniki, ustanovitelji in njihovimi svetimi predstojniki. Na analogen način obstaja to občestvo drugod v Cerkvi.

Smo tudi v določenem občestvu molitve in drugih duhovnih dobrin ter celo v določenem občestvu v Svetem Duhu s kristjani, ki ne pripadajo katoliški Cerkvi.[2]

1.1. Cerkev je občestvo in družba. Verniki: hierarhija, laiki in posvečeno življenje.

Cerkev na zemlji je hkrati občestvo in družba, strukturirana po Svetem Duhu preko božje besede, zakramentov in karizem. Zatorej se njena struktura ne more ločevati od njene občestvene stvarnosti, ne more prevladati nad njo, niti je ni mogoče razumeti kot nek način, s katerim se sama vzdržuje in sama obvladuje potem, ko je minilo neko prvo obdobje "karizmatične" gorečnosti. Zakramenti sami, ki gradijo Cerkev, jo strukturirajo tako, da bi bila na zemlji univerzalen zakrament odrešenja. In sicer, po zakramentih krsta, birme in reda so verniki — v

različnih oblikah — deležni Kristusovega duhovniškega poslanstva in torej njegovega duhovništva.[3] Iz delovanja Svetega Duha v zakramentih in preko karizem izhajajo trije veliki zgodovinski položaji, ki jih vsebuje Cerkev: laiški verniki, posvečeni nositelji službe (ki so prejeli zakrament svetega reda in sestavljajo cerkveno hierarhijo) ter redovniki (prim. *Kompendij*, 178). Vsem je skupen položaj vernikov, to pomeni, da »se s krstom včlenijo v Kristusa in postanejo udje božjega ljudstva. Deležni so Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe, vsak po svoji zmožnosti pa je poklican k izvrševanju poslanstva, ki ga je Bog zaupal Cerkvi. Med njimi vlada resnična enakost glede dostojanstva božjih otrok« (*Kompendij*, 177).

Kristus je postavil cerkveno hierarhijo s poslanstvom, da vsem vernikom prinaša Kristusa po

zakramentih in preko *oznanjanja božje besede* z oblastjo, skladno z naročilom, ki jo je prejela od Njega. Člani hierarhije so prejeli tudi poslanstvo, da vodijo božje ljudstvo (prim. *Mt 28,18-20*). Hierarhijo sestavljajo posvečeni nositelji službe: škofje, prezbiterji in diakoni. Cerkevna služba ima kolegialno razsežnost, to pomeni, da je edinstvo članov hierarhije v službi občestva vernikov. Vsak škof izvaja svojo službo kot član škofovskega zbora — ki je nasledil zbor apostolov — in v edinstvi z njegovo glavo, ki je papež, tako da je skupaj z njim in z ostalimi škofi deležen skrbi za vesoljno Cerkev. Poleg tega, če mu je bila zaupana kakšna delna cerkev, jo vodi v imenu Kristusa s prejeto avtoriteto, z redno, lastno in neposredno oblastjo v občestvu z vso Cerkvijo in v podrejenosti svetemu očetu. Škofovska služba ima tudi osebni značaj, kajti vsakdo je odgovoren pred Kristusom, ki ga je osebno

poklical in mu podelil poslanstvo pri prejemu zakramenta svetega reda v polnosti.

Papež je rimski škof in naslednik svetega Petra; je trajno in vidno počelo ter temelj edinosti Cerkve. Je Kristusov vikar, glava škofovskega zbora in pastir vse Cerkve, nad katero ima po božji postavitvi polno, vrhovno, neposredno in vesoljno oblast. Zbor škofov, v občestvu s papežem in nikdar brez njega, prav tako izvaja vrhovno in polno oblast nad Cerkvijo. Škofje so prejeli poslanstvo, da *učijo* kot verodostojni pričevalci apostolske vere; da *posvečujejo*, tako da podeljujejo Kristusovo milost pri obhajanju besede in zakramentov, zlasti evharistije; in da *vodijo* božje ljudstvo na zemlji (prim. *Kompendij*, 184, 186 in sl.).

Gospod je obljubil, da bo njegova Cerkev vedno ostala v veri (prim. *Mt*

16,19) in zanjo jamči s svojo navzočnostjo po Svetem Duhu. To lastnost Cerkev poseduje v svoji celoti (ne v vsakem izmed delov). Zaradi tega se verniki kot celota ne motijo, ko se stalno držijo vere, pri čemer jih vodi živo učiteljstvo Cerkve, v kateri deluje Sveti Duh, ki vodi ene in druge. Podpora Svetega Duha vsej Cerkvi, da se ta ne bi zmotila pri verovanju, je dana tudi učiteljstvu, da bi zvesto in verodostojno učilo božjo besedo. V nekaterih posebnih primerih ta pomoč Svetega Duha jamči za to, da trditve učiteljstva ne vsebujejo zmote; zato navadno rečemo, da je v teh primerih učiteljstvo deležno tiste nezmotnosti, ki jo je Gospod obljubil svoji Cerkvi. »Nezmotnost se udejanja, kadar rimski škof v moči svoje oblasti vrhovnega pastirja Cerkve ali zbor škofov v občestvu s papežem zlasti na vesoljnem cerkvenem zboru dokončno razglasi kak nauk o veri ali nraveh, in tudi

kadar papež in škofje v svojem rednem učiteljstvu soglasno predlagajo kak nauk kot dokončen. Takšnih naukov se moramo oklepiti s poslušnostjo vere« (*Kompendij*, 185).

Laiki so tisti verniki, katerih poslanstvo je iskanje božjega kraljestva s tem, da razsvetlujejo in urejajo časno stvarnost skladno z Bogom. Na ta način odgovarjajo na klic k svetosti in apostolatu, ki je namenjen vsem krščeniim.[4] Glede na to, da so deležni Kristusovega duhovništva, so laiki pridruženi tudi njegovemu posvečevalnemu, preroškemu in kraljevskemu poslanstvu (prim. *Kompendij*, 189-191). Udeleženi so v Kristusovem duhovniškem poslanstvu, kadar kot duhovno daritev, zlasti pri evharistiji, darujejo svoje življenje z vsemi svojimi deli. V preroškem poslanstvu so udeleženi, ko v veri sprejemajo Kristusovo besedo in jo

oznanjajo svetu s pričevanjem življenja in z besedo. Deležni so kraljevskega poslanstva, ker od Njega prejemajo moč za premagovanje greha v njih samih in v svetu, preko odpovedi in svetosti svojega življenja, ter z moralnimi vrednotami prepajajo človekove časne dejavnosti in družbene ustanove.

Izmed laičkih vernikov in iz hierarhije izhajajo verniki, ki se Bogu na poseben način posvetijo preko izpovedi evangeljskih svetov: čistosti (v celibatu ali devištvu), uboštva in pokorščine. Posvečeno življenje je od Cerkve odobren življenjski stan, ki je deležen njenega poslanstva preko polne predanosti Kristusu in bratom ter pričuje o upanju v nebeško kraljestvo (prim. *Kompendij*, 192 in sl.).[5]

2. Verujem v odpuščanje grehov

Kristus je imel oblast odpuščati grehe (prim. *Mr* 2,6-12). Predal jo je svojim učencem, ko jim je izročil Svetega Duha, jim dal »oblast ključev« in jih poslal krščevat in odpuščat grehe vsem ljudem: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani« (*Jn* 20,22-23). Sveti Peter svoj prvi govor po binkoštih zaključi s spodbujanjem judov k pokori in »vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha« (*Apd* 2,38).

Cerkev pozna dva načina za odpuščanje grehov. Krst je prvi in glavni zakrament, s katerim se odpuščajo grehi. Za grehe, storjene po krstu, je Kristus postavil zakrament pokore, pri katerem se krščeni spravi z Bogom in s Cerkvijo.

Pri odpuščanju grehov delujeta Kristus in Duh v Cerkvi in po njej. Ni

nobenega prestopka, ki ga Cerkev ne bi mogla odpustiti, kajti Bog lahko odpušča vedno in to vedno hoče storiti, če se človek spreobrne in prosi odpuščanja (prim. *Katekizem*, 982). Cerkev je orodje svetosti in posvečevanja ter dela za to, da bi bili vsi mi bližje Kristusu. Kristjan lahko s svojim bojem za sveto življenje in s svojo besedo pripomore, da se drugi ljudje Kristusu približajo in se spreobrnejo.

Miguel de Salis Amaral

Osnovna literatura

Katekizem katoliške Cerkve, 976-987

Kompendij katekizma katoliške Cerkve, 200-201

[1] »Od tega, da se ti in jaz obnašava, kot hoče Bog — ne pozabi na to — je

odvisno mnogo velikih stvari.« (Sv. Jožefmarija, *Pot*, 755).

[2] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Lumen Gentium*, 15.

[3] Prim. *prav tam*, 10.

[4] Prim. *prav tam*, 31.

[5] »Poslanstvo nas kristjanov je v tem, da oznanjamo Kristusovo kraljestvo, da ga oznanjamo s svojo besedo in svojimi deli. Gospod hoče imeti svoje na vseh razpotjih tega sveta. Nekateri pokliče v puščavo, da se oddaljijo od nestalnosti človeške družbe ter s svojim pričevanjem druge spominjajo, da Bog obstaja. Nekaterim zaupa duhovniško službo. Veliko večino ljudi pa si želi sredi sveta, v povsem zemeljskih opravilih. Zato morajo ti kristjani ponesti Kristusa v vsa okolja, kjer se odvijajo človeške dejavnosti: v tovarno, v laboratorij, na polje, v obrtniško delavnico, na ceste velikih mest in na

gorske poti« (Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 105).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/odpuscanje-grehov/](https://opusdei.org/sl-si/article/odpuscanje-grehov/) (11. Dec.
2025)